

**ΤΑΡΑΚΟΥΝΗΘΗΚΑΝ** τα ηθικά θεμέλια της Οικογένειας στην Αυστραλία, από την βρωμερότερη είδηση που μετέδωσαν όλα τα κανάλια του πολιτισμένου κόσμου, ότι ένας πατέρας βίαζε καθημερινά την 11χρονη κόρη του για 30 χρόνια, ενώ η σύζυγός του και μητέρα του θύματος που ζούσε στο ίδιο σπίτι όλα αυτά τα χρόνια, ισχυρίζεται ότι δεν γνώριζε τίποτε παρόλο που η κόρη της είχε γεννήσει τέσσερα παιδιά από τους βιασμούς του πατέρα. Έχουμε όμως και άλλες περιπτώσεις που ο άντρας βρέθηκε ένοχος για πράξεις παιδεραστίας και είδαμε τη γυναίκα του να τον συνοδεύει ψυχρή και ευθυτενή στο δρόμο προς το δικαστήριο. Η στάση αυτή δυστυχώς πολλών γυναικών να καλύπτουν τον άντρα και όταν ακόμα εγκληματεί, μας δίνει το ερέθισμα για μια απόπειρα ανάλυσης του φαινομένου καθώς και των ερωτηματικών που το σηματοδεύουν.

**ΤΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΤΕΡΟ και ΒΡΩΜΕΡΟΤΕΡΟ** έγκλημα της παιδεραστίας δεν έχει μαγαρίσει μόνο όλους τους χώρους της αυστραλιανής κοινωνίας, αλλά δεν άφησε αμαγάριστο ούτε τον «άγιο θεσμό» της οικογένειας. Περιστατικά παιδεραστίας μέσα στην οικογένεια με την εμπλοκή

του ενός ή και των δυο γονιών ή και μεγαλύτερων αδερφών είναι πολύ συνηθισμένο φαινόμενο σε όλες τις χώρες του πλανήτη μας. Έρευνα που έγινε στις φυλακές της Αυστραλίας σε άτομα που έχουν καταδικαστεί για αποπλάνηση και σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκων, ένα μεγάλο ποσοστό αυτών των παρασίτων που θέλουν να

ψηλά, το βήμα συγχρονίζεται σχεδόν με αυτό του ενόχου. Είναι η εικόνα της γυναίκας που στηρίζει τον άντρα της δημόσια έστω και αν αυτός κατηγορείται για επαισχυντες και εγκληματικές πράξεις. Το βλέπουμε να γίνεται πάρα πολύ συχνά, με δημόσια πρόσωπα –τότε βγαίνουν τα άπλυτα στη δημοσιότητα –αλλά και σε περι-

## Στίγμα για τη Γυναίκα

λέγονται άνθρωποι είναι συγγενείς ή στενοί οικογενειακοί φίλοι. Στο πρόσωπο της κυρίας του παιδεραστή άντρα της που τον καλύπτει ή τον συνοδεύει στο δικαστήριο με το κεφάλι ψηλά, βλέπουμε και ακούμε μύριες άλλες παρόμοιες περιπτώσεις.

**ΠΕΤΡΙΝΗ** έκφραση, το κεφάλι

πτώσεις που αποτελούν απλά νούμερα κάποιας έρευνας. Το ερώτημα είναι, γιατί η γυναίκα στηρίζει τον άντρα ακόμα και όταν στην ουσία καταδικάζει τις πράξεις του; Ποια είναι τα κίνητρα που την κάνουν να πνίγει την οργή της, να παραμερίζει την αξιοπρέπειά της, να αγνοεί την περιφάνειά της και το χειρότερο συχνά να

σκεπάζει την αδικία ή το έγκλημα που έχει διαπραχθεί από τον άντρα της σε βάρος αθώων που πολλές φορές είναι και τα ίδια της τα αγγελοúδια; Γιατί «η γυνή φοβείται τον άντρα» και όταν εκείνος δεν είναι άξιος «φόβου», δηλαδή σεβασμού; Δεν είναι σαν να γίνεται κατά κάποιον τρόπο συνένοχος;

**Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ** σε αυτές τις σκέψεις είναι ότι η Γυναίκα ύστερα από τόσες κατακτήσεις και όπου έχει αποκτήσει την οικονομική της ανεξαρτησία, δυστυχώς ακολουθεί την παράδοση στην εξελιγμένη κοινωνία μας, με το να εξακολουθεί να στηρίζει τον άντρα, έστω και αν καταδικάζει μέσα της τις βδελυρές πράξεις του. Στις περισσότερες περιπτώσεις η μητέρα αναγκάζεται να καλύψει τον Αιμομίκτη Πατέρα. Η πράξη της αυτή μπορεί να υπαγορεύεται από φόβο, αλλά και από αδυναμία να δει την αλήθεια. Όπως και να έχει και τα δυο είναι ολέθρια για το παιδί που δεν έχει που να στραφεί. Αυτό που δεν θα έπρεπε να ξεχνάμε εμείς οι Γυναίκες είναι, ότι τα φαινόμενα απατούν. Το ότι η Γυναίκα φαίνεται να είναι δίπλα στον άντρα, δεν σημαίνει αναγκαστικά ότι είναι και μαζί του. Είναι ακόμη ένας ρόλος τον οποίο την αναγκάζει η κοινωνία ή οι ανάγκες της να παίζει.

# Απόψεις

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά



ΘΕΜΗΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

## Από ροκάς έγινε ιεραπόστολος στην Αφρική

Μελβούρνη

Όταν ένα πρωί ο νεαρός Θέμης είπε στη μητέρα του ότι «η θρησκεία είναι το όπιο του λαού», δίνοντάς της μια γεύση του νέο μαρξισμού, εκείνη έκανε έντρομη το σταυρό της και πήγε στο εικονοστάσι να προσευχηθεί. Ο Θέμης ήταν στο πρώτο έτος της Σχολής Εμπορικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Μελβούρνης, σπουδές που δεν επρόκειτο όμως να ολοκληρώσει. Πολιτικές Επιστήμες και Φιλοσοφία ήταν οι σχολές που τον εξέφραζαν τότε περισσότερο.

Συνάμα, επηρεασμένος από τη μουσική των «Beatles» και των «Rolling Stones», σχημάτισε το γκρουπ «The Flies».

«Σκέφτηκα ότι αφού τα σκαθάκια έχουν τόση επιτυχία, γιατί όχι και οι... μύγες. Το κλίμα ήταν κατάλληλο και το εκμεταλλευτήκαμε στο έπακρο. Είχαμε μεγάλη επιτυχία. Δίναμε κονσέρτα σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, πάντοτε σε ασφρνκτικά γεμάτες αίθουσες. Το αποκορύφωμα ήταν όταν μας κάλεσαν να παίξουμε με τους «Rolling Stones» στην πρώτη τους τουρνέ στην Αυστραλία το 1965 στο Palais Theatre. Δίπλα στον Μικ Τζάγκερ, ήταν απίστευτο... αλλά αληθινό».

Συνάμα, έπαιρνε μέρος σε κινητοποιήσεις νέων για να σταματήσει ο πόλεμος στο Βιετνάμ, ενδιαφερόταν για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την προστασία του περιβάλλοντος, υποστήριζε το κίνημα των γυναικών και μελετούσε με πάθος τα διάφορα θρησκευόμενα, προσπαθώντας να βρει απάντηση στα υπαρκτά ερωτήματα που τον βασάνιζαν. «Το 1972 παρατώ τα πάντα, ακαδημαϊκή καριέρα, τίτλους, φιλοδοξίες, οράματα και ξαναγυρίζω στην ορθοδοξία. Έβλεπα το έργο της Μητέρας Τερέζας και παρ' ότι η πανεπιστημιακή μου θέση μου εξασφάλιζε ένα καλό μισθό, ένοιωθα φτωχός, πάμφτωχος».

### ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ

«Αρχίζω τότε μια νέα ζωή. Έχοντας στις αποσκευές μου το ακαδημαϊκό μου παρελθόν, αρχίζω να μελετώ τη Θεολογία. Παίρνω το πτυχίο μου από την Καθολική Θεολογική Σχολή «Κόρπους Κρίστι» (Corpus Christi) και μετά, με την καθοδήγηση του αρχιεπισκόπου Στυλιανού, φοιτώ στη Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού στη Βοστώνη. Συνάμα, μελετώ την Εβραϊκή και Αραβική ελληνική στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ (Harvard).



Στη συνέχεια, παίρνω το διδακτορικό μου στη Θεολογία από το Πανεπιστήμιο Πρίνστον (Princeton) και γυρίζω στην Αυστραλία, όπου από το 1988 μέχρι το 1998 δίδαξα στη Θεολογική Σχολή του Σίδνεϊ «Άγιος Αντρέας», καθώς επίσης και στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ Θεολογία και την Αρχαία Αιγυπτιακή Γλώσσα, την Κοπτική. Ως ακαδημαϊκός, είχα μέλλον. Δεν ήμουν, όμως, ικανοποιημένος. Παρακολουθούσα το έργο της Μητέρας Τερέζας και ένοιωθα ένα τεράστιο κενό μέσα μου. Δεν ήμουν με το φτωχό. Δεν χρειάστηκε τότε να παλέψω καθόλου με τον εαυτό μου. Μέσα μου φούντωσε ένας πόθος να είμαι δίπλα στους φτωχούς και να κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να είναι η ζωή τους πιο ανθρώπινη. Ένωσα ότι όλες αυτές οι γνώσεις οδηγούσαν σ' αυτόν τον δρόμο. Αυτή ήταν η ουσία. Ζήτησα τότε από τον σεβασμιότατο την ευλογία του ν' αρχίσω ιεραποστολή στην Αφρική. Το 1999 ξεκινώ το έργο μου στην Κέννα με την εντολή του μακαριστάτου πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, Πέτρου, αφού φρόντισε να χειροτονηθώ διάκος, ιερέας και μετά αρχιμανδρίτης». Εκεί ιδρύει το πρώτο πανεπιστημιακό ορθόδοξο κολέγιο, το «Orthodox Teacher's College of Africa».

«Πιστεύω ότι η μόρφωση είναι το μεγαλύτερο όπλο του ανθρώπου στη ζωή. Αν θέλεις να βοηθήσεις τον συνάνθρωπό σου, να τού μάθεις την τέχνη να φαρμακεί και όχι να τον δίνεις το ψάρι έτοιμο. Στο κολέγιο προετοιμάζουμε νέους να γίνουν δάσκαλοι Νηπιαγωγείων και Δημοτικών. Στη συνέχεια, εισάγαμε και τον κλάδο της Κοινωνιολογίας». Το επόμενο βήμα στο τεράστιο έργο του ιεραπόστολου που έχω απέναντί μου σήμερα, είναι «να χτίσουμε Νηπιαγωγείο και Δημοτικό για τα παιδιά των πολύ φτωχών που δεν μπορούν να πάνε σχολείο γιατί τα

πόδια τους είναι γυμνά και τα στομάχια τους άδεια».

### Η ΓΥΝΑΙΚΑ - ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Είναι η καρδιά της οικογένειας. Ο άντρας μπορεί να έχει δυο και τρεις γυναίκες και να κάνει παιδιά με όλες. Η γυναίκα είναι εκείνη η οποία πουλά ακόμη και το κορμί της για ένα κομμάτι ψωμί, ώστε να μην πεθάνουν τα παιδιά της από την πείνα. Γι' αυτό ανοίξαμε Σχολή Ραπτικής, όπου οι γυναίκες μάθαιναν την τέχνη και κέρδιζαν το ψωμί τους τίμια».

Από την Κέννα, το 2007, ο νέος πατριάρχης Θεόδωρος, που παρακολούθη από κοντά το έργο του ιεραπόστολου και ανθρωπιστή Θέμη Αδαμόπουλου, του δίνει εντολή να πάει στη Δυτική Αφρική, στη Σιέρα Λεόνε, όπου ο εμφύλιος πόλεμος 12 ολόκληρων χρόνων έχει ισοπεδώσει τον τόπο και έχει αφήσει πίσω του φρικιαστικές εικόνες. Παιδιά ακρωτηριασμένα, πρόσωπα και κορμιά παραμορφωμένα, άνθρωποι που ζουν στους δρόμους και αφήνουν την τελευταία τους πνοή εκεί. Ο θάνατος είναι μέρος της καθημερινής τους ζωής. «Ζει» εκεί δίπλα τους κι ανάμεσά τους. «Εκεί χτίζουμε ένα χωριό για 100 ανάπηρους που ζητιάνευαν στους δρόμους και η αστυνομία τους κυνηγούσε και τους έδιωχνε από παντού. Στο (Freetown), την πρωτεύουσα της Σιέρα Λεόνε, ιδρύσαμε το πρώτο σχολείο για 1.200 παιδιά, όπου διδάσκουν 60 δάσκαλοι. Του χρόνου θα ιδρύσουμε Ορθόδοξο Πανεπιστημιακό Κολέγιο για τους φτωχούς. Οι γυναίκες στις φυλακές του Φριτάουν είναι εκείνες που θα τραβήξουν στη συνέχεια την προσοχή του και θα φροντίσει για την αποκατάστασή τους μετά την αποφυλάκισή τους. Το επόμενο βήμα του είναι να δώσει χέρια και πόδια στα ακρωτηριασμένα παιδιά: «Είναι το πιο φρικτό θέαμα, τα πιο τραγικά θύματα του πολέμου. Μέχρι του χρόνου ελπίζω να είναι έτοιμη η κλινική που θα δώσει τεχνητά χέρια και πόδια σε χιλιάδες παιδιά και νέους για να επιβιώσουν και να πάρουν πίσω την αξιοπρέπειά τους. Σήμερα ζητιανεύουν και εκδιώκονται από την αστυνομία».

Στο εύλογο ερώτημα «από ποιους στηρίζεται οικονομικά ένα τόσο μεγάλο έργο», πληροφορούμαστε ότι στην Αυστραλία υπάρχουν δύο μεγάλοι φιλανθρωπικοί οργανισμοί οι «Paradise Kids for Africa» και «Light of the World Australia» που έχουν επιτροπές σε όλες τις πόλεις της Αυστραλίας γι' αυτόν τον σκοπό.